

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Δύο ὑπάρχουσι τάξεις χριστιανῶν, οἱ ζῶντες κυρίως διὰ συγκινήσεως καὶ οἱ ζῶντες διὰ πίστεως. Ἡ πρώτη τάξις, οἱ ζῶντες κυρίως διὰ συγκινήσεως, ἀναμιμνήσκουσι τινα τῶν πλοίων, ἅτινα κινοῦνται διὰ τῆς ἐξωτερικῆς ὠθήσεως τῶν ἀνέμων ἐπὶ ἰστίων σαλευόμενα. Πολλάκις ταῦτα καταλαμβάνονται ἀπὸ νηνεμίαν ἄκραν, ἐξέρχονται συχνάκις τῆς πορείας των, καὶ ἐνίοτε ὀπισθοποροῦσι μόνον δὲ ὅταν οἱ ἀνέμοι εἰσὶν οὐριοι καὶ ἰσχυροὶ, κινοῦνται εἰς τὰ πρόσω μετὰ ταχύτητος. Ἡ ἑτέρα τάξις οἱ ζῶντες πρὸ πάντων διὰ πίστεως, ἀναμιμνήσκουσι τινα τῶν μεγαλοπρεπῶν ἀτμοκινήτων τοῦ Ὠκεανοῦ, τὰ ὅποια κινοῦνται δι' ἐσωτερικῆς καὶ διαρκοῦς ἀρχῆς, ἥτις παρορῶσα πάντα τὰ συνήθη προσκόμματα, ὡθεῖ αὐτὰ σταθερῶς καὶ ταχέως εἰς τὸν προορισμὸν των, ἐν τε γαλήνῃ καὶ θυέλλῃ, ἐν τε σκότει καὶ αἰθρίᾳ.

Η ΕΜΜΑ ΛΙΣΣΑΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Περιγράφον τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν Ἰουδαίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 19)

Εἰθισμένη ἀνεπιφυλάκτως νὰ ὑπακούῃ ταῖς ἐλαχίσταις διαταγαῖς τοῦ πάππου της, ἡ Ἑμμα ἀπεσύρθη τῆς βιβλιοθήκης μετὰ βαρυθυμούσης καρδίας, ὅταν ἔλαβε τὴν ἀπαγόρευσιν αὐτοῦ νὰ σκέπτεται ἢ νὰ λαλῇ περὶ τοῦ Ἰησοῦ τῆς Ναζαρέτ ὡς τοῦ Μεσίου. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ φύσις τῆς ἀκατανόητου ταύτης διαταγῆς ἔφερε εἰς αὐτὴν τὸ ἀποτέλεσμα νὰ ἐντυπώσῃ ὅ,τι αὕτη εἶχεν ἀναγνώσει περὶ αὐτοῦ βαθύτερον ἐν τῇ μνήμῃ της, καὶ τοὶ τὰ χεῖλη της εἶχον κλεισθῇ ἐν ὑποταταγμένῃ σιωπῇ.

Τὸ τοσοῦτον ἐνδιαφέρον τὴν Ἑμμαν βιβλίον δὲν εἶδε αὕτη πλέον, καίτοι πολλάκις ἐτόλμησε νὰ τὸ ζητήσῃ, νῦν δὲ ἐν τῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ, τῷ δωματίῳ τῆς Λεῖλας, σὺν ταῖς νυκτεριναῖς ὁμηγύρεσι, ἡ ἀποκλειστικὴ ἐντέλεια τῆς Ἰουδαϊκῆς πίστεως καὶ τὸ βδελυρὸν καὶ βλάσφημον τῆς πίστεως τοῦ Ναζωραίου ἦσαν τὸ διηνεκὲς θέμα. Οἱ ῥαββίνοι, οὗς πρωτῶς ἐδιδάχθη αὕτη νὰ σέβηται ὡς μαντεῖα σοφίας καὶ πρότυπα ἀγιότητος, ὁμοφώνως ἐβεβαίουν ἐνώπιόν της ὅτι δὲν ὑπῆρχε σωτηρία εἰμὴ μόνον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι δὲ ἐκ πασῶν τῶν εἰδωλολατρικῶν ψευδῶν θρησκειῶν αἵτινες πάντοτε εἶχον μιάνει τὴν γῆν, ὁ Χριστιανισμὸς ἦτον ὁ βδελυρώτερος, ἔχων τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἐν τῇ ὑποκρισίᾳ, καὶ πᾶσαν τὴν βάσιν αὐτοῦ ἐπὶ ψευδῶν θαυμάτων ἐφευρημένων ὑπὸ ἐγκαταλειμμένων ἀποστατῶν, καὶ ἐξακολουθουμένων ὑπὸ ὧνίων καὶ ἀσώτων ἐθνικῶν. Πολλὰ κείμενα τῆς Γραφῆς προσήχθησαν καὶ ἀποτόλμως διεστράφησαν πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν τούτων, οἵτινες, ὡς ὁ Ἐλιέζερ ἐνδομύχως ἥλπιζε, ἔφερον τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ νοῦς τῆς Ἑμμας. Διότι παρετήρησεν εὐχαρίστως ὅτι ἀνέλαβεν αὕτη τὴν συνήθη αὐτῆς ἔξιν τοῦ σημειοῦ ἐν τῇ Γραφῇ αὐτῆς τὰ μνημονεύμενα χωρία, ἐπρόσεχε ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε ἀτενῶς εἰς τοὺς διαφόρους διδασκάλους, καὶ οὐδέποτε ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μισοῦμενον ἀντικείμενον τὸ ὅποιον τοσοῦτον τὸν ἐφόβισεν ὥστε ἥλπιζε καὶ ἐπίστευεν ὅτι ὀλοσχερῶς τὸ ἐλθισμόνησεν.

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὸ οἰκογενειακὸν συμβούλιον τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν Ἑμμαν, ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀνήγγειλε τῷ Ἐλιέζερ ὅτι εὔρε κατάλληλον σχολεῖον εἰς μικρὰν ἀπόστασιν. Ἡ διευθύντρια ἦτο γυνὴ μεγάλης ὑπολήψεως καὶ ἀναμφισβητήτου ἀκεραιότητος, καὶ παρεδόθη νὰ λάβῃ τὴν Ἑμμαν ὡς μαθήτριαν, μετὰ τῶν ἀναγκαίων περιορισμῶν ὡς Ἰουδαίαν. Ἐπεσκέφθη τὸ σχολεῖον, ἐπεδοκίμασε τὸ σύστημα αὐτῆς, καὶ θερμῶς παρεκίνησε τὸν Ἐλιέζερ καὶ δοκιμάσῃ τὰ

ἐπὶ τῆς Ἑμμᾶς ἀποτελέσματα αὐτοῦ. Μετὰ πολλὴν σκέψιν, καὶ μετ' ἰδιαζούσης ἀποστροφῆς, ὁ Ἐλιέζερ ἐπὶ τέλους ἔδωκε τὴν συναινέσιν αὐτοῦ εἰς συνέντευξιν μετὰ τῆς Ναζωραίας γυναικὸς, καὶ αὕτη προσεκληθὴ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ πρὶν ἢ θέσῃ τὴν Ἑμμαν ὑπὸ τὴν φροντίδα τῆς. Τὸ διάβημα τοῦτο ἐποίησε μετὰ μεγάλης ἀποστροφῆς, καὶ ἀδιακόπως ἐμεμφιμοίρει διὰ τὴν ἀναγνωρίσθεισιν παρ' αὐτοῦ τοιαύτην ἀνάγκην.

Ἡ μελετωμένη μεταβολὴ εἰς τὸν τρόπον τῆς ἀνατροφῆς αὐτῆς ἀνηγγέλθη νῦν εἰς τὴν Ἑμμαν ὑπὸ τοῦ οἰκογενειακοῦ κύκλου, τοῦτο δὲ κατὰ τρόπον σκοποῦντα νὰ ἐντυπώσῃ αὐτῇ τὴν ἰδέαν ὅτι ἦτο ἀτυχὲς συμβάν, καὶ σχολεῖον Ναζωραίων ἐπικινδυνος καὶ δυσάρεστος τόπος. «Τότε διατί νὰ μὲ στείλῃτε ἐκεῖ;» ἦτο τὸ σταθερὸν καὶ φυσικὸν αὐτῆς ἐρώτημα. Εἰς τὴν ἀπλὴν ταύτην ἐρώτησιν οὐδεμίᾳ ἐδίδετο ἀπάντησις πλὴν τῆς λακωνικῆς ἐκείνης, ὅτι ἦτο ἀνάγκη. Πολὺς ὅμως κατεβλήθη κόπος, ὅπως δειχθῇ αὐτῇ ἡ διαφορὰ μετὰ τὸν Ἰουδαίου διδασκάλου καὶ Ναζωραίας διδασκαλίσσης, καὶ αὐστηρῶς παρηγγέλθη ἐνῷ δὲ ἐμάνθανε τὰ χρήσιμα αὐτῶν μαθήματα, νὰ προσέχῃ νὰ μὴ ἀποδέχεται τὰς εἰδωλολατρικὰς αὐτῶν διδασκαλίας. Ἐπίσης αὐστηρῶς παρηγγέλθη νὰ μὴ ἔχῃ οὐδεμίαν συνδιάλεξιν μετὰ τῶν βεβήλων καὶ μικρῶν παιδιῶν τὰ ὅποια δὲ ἦσαν συμμαθηταὶ αὐτῆς, καὶ προπάντων νὰ μὴ τρώγῃ τι τὸ ὅποιον δὲ προσήνεγκον αὐτῇ. Οὐδὲ ἔπρεπε νὰ ὑπακούῃ τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς εἰς οἰονδήποτε διαταγὴν ἥτις ἠδύνατο νὰ στρέφεται κατὰ τοῦ ἐλαχίστου θρησκευτικοῦ παραγγέλματος τὸ ὅποιον μετὰ τσαυτῆς ἐπιμελείας ἐδιδάχθη. Τοιαῦτα ἦσαν τὰ καθ' ἡμέραν καὶ καθ' ὥραν μαθήματα τὰ διδόμενα εἰς τὴν ὑπερμέτρως ἐνοχληθεῖσαν ταύτην κόρην, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἦν ὅτι ἐπερίμενε τὴν ἐπίσκεψιν τῆς προσορισθείσης διδασκαλίσσης αὐτῆς μετὰ τέταραγμένων αἰσθημάτων, νοὸς πεφοβισμένου, καὶ καρδίας πλειότερον τοῦ συνήθους τεθλιμμένης, φοβουμένη καὶ προσδοκῶσα οὐδὲ καὶ αὕτη ἤξευρε τί.

Ἡ παρὰ τοῦ Ἐλιέζερ προσδιορισθεῖσα ὥρα ἀκριβῶς ἔφερε τὴν Κυρίαν Ῥώσσελ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ὁ Σολομών Αἰσάου ἐπερίμενε νὰ τὴν εἰσαγάγῃ. Ἡ ἀξιοπρεπὴς συμπεριφορὰ τῆς καὶ ἡ λεπτὴ καὶ κομψὴ ὁμιλία τῆς ἐκέρδησαν ὑπὲρ αὐτῆς ὑποδοχὴν πλήρη σεβασμοῦ ἐκ μέρους τοῦ Ἐλιέζερ, καὶ ὅταν συνδιελέχθησαν ἐπ' ὀλίγον, καίτοι ἐπὶ ἀδιαφόρων ἀντικειμένων, οὗτος ἔλαβε καλὴν περὶ αὐτῆς ἐντύπωσιν, μεθ' ὅλας τὰς βαθεῶς ἐρριζωμένας προλήψεις του. Ἡ Βιολέττα κατελήφθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὡς καὶ ἐκεῖνος αἰσθημάτων, καὶ ἐνδομύχως ἔχαιρον διότι ἀφοῦ ἅπαξ ἀπεράσισαν νὰ ἐμπιστευθῶσι τὴν Ἑμμαν εἰς Ναζωραίαν, εὖρον μίαν κατὰ τὸ φαινόμενον τοσοῦτον ἀξιόλογον. Ἡ Δεῖλα δὲν ἦτο παρούσα, διότι οὐδεμίᾳ προτροπῇ ἢ πειθῷ ἠδύνατο νὰ ὑπερισχύσῃ ἐπ' αὐτῆς νὰ δεχθῇ καὶ συνδιαλεχθῇ μετ' οἰκειότητος μετὰ μιᾶς Ναζωραίας, ἀδιάφορον ποίας τάξεως ἢ προσόντων. Ἡσθάνετο ὅτι δὲ ἐμολύνετο.

Αἱ γενόμεναι μετὰ τῆς Κ. Ῥώσσελ προσυμφωνίαι, τὰς ὁποίας ὑπεσχέθη κατὰ γράμμα νὰ τηρήσῃ, ἦσαν αἱ ἐξῆς: ἡ Ἑμμαν οὐδέποτε ἔδει ν' ἀναμίγνυται μετὰ τινος τῶν ἄλλων αὐτῆς μαθητριῶν· οὐδέποτε ἔπρεπε νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῇ ν' ἀναγινώσκῃ ἢ νὰ λάβῃ τὴν Νέαν Διαθήκην, ἢ οἰονδήποτε ἄλλο βιβλίον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς, ἀλλ' ὅτι τὰ μαθήματα αὐτῆς ἔπρεπε πάντοτε νὰ λαμβάνωνται ἐκ τῶν βιβλίων τὰ ὅποια δὲ ἐχορήγει ὁ πάππος αὐτῆς· ἡ Κ. Ῥώσσελ οὐδέποτε ἔδει νὰ λαλῇ μετ' αὐτῆς ἐπὶ τῶν παραγγελλμάτων τοῦ χριστιανισμοῦ, οὐδὲ ν' ἀπαντᾷ εἰς οἰονδήποτε ζήτημα τὸ ὅποιον ἡ μαθήτρια αὐτῆς δὲ ἐπρόβαλλεν ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο· ἡ Ἑμμαν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὴν ἀδείαν νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, ἡ δὲ τροφή αὐτῆς δὲ ἐστέλλετο ἐκ τοῦ οἴκου αὐτῆς καὶ ἡ Κ. Ῥώσσελ ἔδει νὰ παρέχῃ αὐτῇ τὴν εὐκολίαν νὰ τελῇ τὰς ἀναγκαίας πλύσεις πρὸ τοῦ γεύματος.

Ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἀφέλεια ἐν τῷ τρόπῳ τῆς Κ. Ῥώσσελ παρήγαγεν ἀντίστοιχον αἰσθημα ἐν τῷ νῷ τοῦ Ἐλιέζερ, καὶ ἔκλινε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἤθελε τηρήσῃ τὰς ὑποσχέσεις τῆς καὶ πιστῶς ἐκπληρώσει τὸ μέρος αὐτῆς ἐν τῇ συμφωνίᾳ. Οἱ χρηματικοὶ ὅροι εὐκόλως διευθετήθησαν μετὰ τῶν αὐτῶν, διότι ἡ διδασκαλίσσα ἦτο ἐξόχως ἀφιλοκερδής, καὶ ὁ Ἐλιέζερ εἶχε ἡγεμονικὸν πνεῦμα εἰς ὅ,τι ἀφώρα ἀπλῶς χρηματικὰς διαπραγματεύσεις. Ὅταν τὸ θέμα τοῦτο ἐπὶ τέλους διηυθετήθη, ἡ Κ. Ῥώσσελ ἤτις συγκατένευσε νὰ διέλθῃ μετ' αὐτῶν τὴν ἐσπέραν, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν μέλλουσαν αὐτῆς μαθήτριαν, καὶ ἡ Ἑμμαν ἀμέσως ἐκλήθη νὰ προσέλθῃ. Εἰσῆλθε μετὰ δειλοῦ βήματος καὶ ὁπωσοῦν συνισταμένη, καὶ τὴν ἐπλησίασε προφανῶς ὑπὸ τὴν ἐπιτροχὴν τοῦ φόβου· ἀλλ' ἡ Κ. Ῥώσσελ φρονίμως προσεποιήθη ὅτι δὲν τὸ ἐνόησεν, καὶ ἀπηύθυνε λόγους τινὰς ἐνθαρρυντικούς εἰς αὐτὴν μετὰ φωνῆς τοσοῦτον ἡπίας, καὶ περιπαθοῦς, ὥστε ἡ δεῖμαλέα κόρη κατὰ τινα βαθμὸν ἐθάρρυνε, καὶ ἔλαβε τὴν συνήθη αὐτῆς θέσιν παρὰ τῷ πάππῳ ἀνακουφισθεῖσα κατὰ τι ἀπὸ τῶν καταβληπτικῶν αἰσθημάτων.

Ἡ Κ. Ῥώσσελ ἐγίνωσκεν ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς τῆς νὰ μὴ δίδῃ ἔκφρατιν εἰς τοὺς διαλογισμούς τῆς. Ἐξεπλάγη διὰ τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα τῆς μαθητρίας τῆς, καὶ τὰ βαρὲα καὶ κακῶς προσηρμοσμένα κοσμήματα τὰ ὅποια ἐκόσμουσαν ἢ μᾶλλον ὑπερεπλήρουν τὴν μικρὰν αὐτῆς μορφήν ἀλλὰ πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τοῦ περιέργου αὐτῆς ἐξωτερικοῦ ταχέως ὑπεχώρησεν εἰς συγκινήσεις οἴκου καὶ ἐνδιαφέροντος ἐφόσον ἔβλεπε τὸ σκεπτικὸν καὶ σύννου τῆς Ἑμμᾶς πρόσωπον, καὶ ἀνεύρισκεν ἐν τοῖς χαρακτηριστικοῖς αὐτῆς γραμμὰς προῶρου νοημοσύνης, μεμιγμένης μετὰ θλίψεως ἀσυμβιβάστου πρὸς τὴν νεαρὰν αὐτῆς ὄψιν, προφανῶς τὸ ἀποτέλεσμα βαθεῶς ἐξεγερθέντων καὶ καταπιεζόντων αὐτὴν αἰσθημάτων, εἴτε ἀγνώστων παρὰ τῶν περὶ αὐτὴν εἴτε μὴ συμμεριζομένων ταῦτα. Ἡ ἐντύπωσις αὕτη ἐνεδυναμώτο καθόσον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐσπέρας, ἡ Κ. Ῥώσσελ ἔσχε τὸν καιρὸν

νά παρατήρησιν αὐτὴν προσεκτικώτερον, καὶ αὕτη ἀφῆκε τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐλιέξερ Αἰσσαυ βαθὺ ἔχουσα τὸ ἐνδιαφέρον εἰς τὴν τέχνην τῆς ἐγγονῆς του.

Οὐχὶ κοινοὶ λόγοι παρεκίνησαν τὴν Κ. Ρώσσελ νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἢ νὰ παραδεχθῇ νὰ λάβῃ τὴν Ἑμμαν κατὰ τὸν συμφωνηθέντα τρόπον. Ὁ νοῦς αὐτῆς καὶ ὁ χαρακτήρ δύνανται καλῶς νὰ ἐννοηθῶσιν κατὰ τὴν μετέπειτα διαγωγὴν αὐτῆς πρὸς τὴν μαθήτριαν· εἶναι ὅθεν ἀνάγκη μόνον νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἦτον ἀληθῶς πνευματώδης Χριστιανή, ἐνοῦσα ζῆλον μετὰ συνέσεως ἐν ταῖς σταθεραῖς αὐτῆς προσπάθειαις ὑπὲρ τῆς ἀληθείας· ἦτο καλῶς ἐξησκημένη εἰς τὰς ἱεράς, καὶ κατέχουσα τὴν φρόνησιν ἐκείνην ἥτις εἶναι ἀνωθεν δεδομένη, ἐγίνωσκε πῶς νὰ λαλήσῃ λόγον τινα ἐγκαίρως, ὥστε νὰ προαγάγῃ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, εἰς ἣν ὡς ἐγίνωσκε περιελαμβάνετο ἡ εὐδαιμονία τοῦ πλάσματος. Ὄταν ὁ Σολομὼν Αἰσσαυ πρῶτον ἐπισκέψατο τὸ κατὰστημά της, ἀφελῶς ἐνεπιστεῖθῃ αὐτῇ τοῖς οἰκονομικοῦς λόγους αἵτινες παρεκίνησαν αὐτὸν νὰ ζητήσῃ δημόσιον τι σχολεῖον διὰ τὴν Ἑμμαν. Ἡ ἀνακοίνωσις ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς διότι εἶδεν ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ τούτῳ περιστατικῷ ἔκτακτον παρέμβασιν τῆς Θεῆας Πρόνοιας, καὶ πιστεύουσα ὅτι αὕτη ἐπρόκειτο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπωφελὲς ὄργανον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῆς νεαρᾶς Ἰουδαίας, ἀμέσως ἐδήλωσε τὴν συγκατάνευσιν αὐτῆς εἰς τοὺς περιοριστικούς ὅρους τοῦ Αἰσσαυ, ὅστις εὐχαριστήθη καὶ ἐξεπλάγῃ μάλιστα ἐπὶ τῇ προθυμίᾳ αὐτῆς συγκατανεύσει· καίτοι δὲ οὐδὲ ἀπωτάτην ἔσχε ὑπόνοιαν περὶ τοῦ πραγματικοῦ αἰτίου, ἡσθάνθη ἑαυτὸν βέβαιον ὅτι ἀτομικὸν συμφέρον οὐδόλως ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τῆς συγκαταθέσεώς της.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐπιστολὴ ἐλήφθη παρὰ τοῦ Ἐλιέξερ γραφεῖσα παρὰ προσώπου τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἦτον ὄλως ἄγνωστον εἰς αὐτὸν, περιέχουσα δυσάρεστους καὶ ταρακτικὰς νύξεις περὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἰουλίας, καὶ παραγγέλλουσα ὅτι ἂν ἐξετίμα τὴν ζώην της, ἔδει νὰ μὴ χάνῃ καιρὸν νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Ἡ γράφουσα τὸν διεβεβαίον ὅτι ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Ἰουλίας, ἥτις ὡς ἐπίστευεν ἐπεθύμει ν' ἀποκρύψῃ τὴν θέσιν αὐτῆς ἀπὸ τῶν φίλων της, καὶ συνεπέρανε συμβουλευούσα αὐτὰν νὰ ἔλθῃ ταχέως χωρὶς νὰ εἴτῃ τι περὶ τούτου εἰς τὸν γαμβρόν του. Καταρχὰς ὁ Ἐλιέξερ ἔκλινε νὰ περιφρονήσῃ τὴν οὕτω πως διαβιβασθεῖσαν πληροφορίαν, μάλιστα καθόσον αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Ἰουλίας, καίτοι πάντοτε λίαν βραχεῖαι, οὐδέποτε ὑπενύξαντό τι δυσάρεστον περὶ τῆς νέας θέσεώς της· ἀλλ' ἡ Βιολέττα, ἥτις οὐδέποτε ἐγκαρδίως ἐξετίμα τὸν σύζυγον τῆς Ἰουλίας, θερμῶς παρεκίνησε τὸν Ἐλιέξερ νὰ συμμόρφωθῇ πρὸς τὴν συμβουλὴν τῆς ἀγγικάτου ἐπιστολογράφου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς διετέλει ἐν ἐγκυμοσύνῃ, ἐπέμεινε νὰ τὸν συνοδεύσῃ· διὰ τὴν ἡ χειρίστην πραγματικὴν τῆς ἡτο κρείττων· τῆς ἀμφιβολίας· ἐν δὲ ἡ πληροφορία ἡ ἐπισταλθεῖσα αὐτῷ ἦτον

ἀκριβής, ἡ παρουσία τῆς μητρὸς δὲ ἦτο ἐπιθυμητὴ ἅμα δὲ καὶ ἀναγκαία. Ὁ Ἐλιέξερ μετὰ πολλὴν συζήτησιν, παρεδέξατο τὴν λογικὴν πρότασιν τῆς συζύγου του, καὶ ἀμέσως ἐγένοντο προετοιμασίαι διὰ τὴν ὁδοιπορίαν. Ἐνεκα τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων, καὶ ἐπειδὴ ἔδει νὰ παρέλθωσι πέντε ἑβδομάδες πρὶν ἢ τὸ κατὰστημα τῆς Κ. Ρώσσελ ἀνοίξῃ, ἡ Ἑμμα ἔλαβε τὴν ἑδρίαν νὰ ἀποτελέσῃ καὶ αὕτη μέρος τῆς συνοδείας, τὴν ὁποίαν συνεπλήρωσεν ἡ προσθήκη ἐνὸς ὑπηρέτου καὶ μιᾶς ὑπηρετρίας.

ΙΠΠΟΦΑΓΙΑ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑΙ.

Λίαν ἐνδιαφέρουσαι στατιστικαὶ σημειώσεις ἐδημοσιεύθησαν παρὰ τῆς ἐταιρίας ἥτις σκοπεῖ τὴν προαγωγὴν τῆς χρήσεως τοῦ κρέατος τῶν ἵππων, τῶν ὄνων καὶ τῶν ἡμιόνων ὡς τροφῆς, δεικνύουσαι πόσον σταθερῶς ἡ κατανάλωσις τῶν εἰδῶν τούτων τῆς τροφῆς νύξησε ἐν Παρισίοις καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐταιρίας τὸ 1866. Τὸ βάρος τοῦ καταναλισκομένου κρέατος ἐκ τῶν ἄνω μνησθέντων κτηνῶν νύξησεν ἀπὸ 171,390 λίτρας τὸ 1866, εἰς 1,982,620 λίτρας τὸ 1879. Ἐν ταῖς κυριωτέραις πόλεσι τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας ἡ κατανάλωσις τοῦ ἵππειου κρέατος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὀριστικῶς γενηκυῖσα. Ἐν Μασσαλίᾳ τὸ 1870 κατηναλώθησαν εἰς τροφήν 599 ἵπποι, τὸ 1875, 1031 καὶ 1533 τὸ 1879. Ἡ κατὰ μέσον ὅρον τιμὴ τοῦ ἵππειου κρέατος εἶναι 25 ἐκ. τοῦ φράγκου κατὰ λίτρον. Ἐκαστος ἵππος παρέχει 200 χιλιόγραμμα κρέατος πρὸς τροφήν.

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὁ περίφημος τῆς Ἀλεξανδρείας Φάρος, ὁ ἐν τοῖς ἑπτὰ θαύμασι τῆς ἀρχαιότητος καταλεγόμενος, ἐκτίσθη ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου, ἀφ' ἧς ἔσχε καὶ τὸ ὄνομά του, κατὰ διαταγὴν Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος καὶ συνετελέσθη τῷ 282 π. Χ. ἐπὶ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ἡ κατασκευὴ τοῦ Φάρου ἀνετέθη εἰς διάσημον ἀρχιτέκτονα, εἰς τὸν ἐκ τῆς Κνίδου Σώστρατον, ἵνα χρησιμεύῃ εἰς τοὺς πλεόντας ὡς ὁδηγὸς καὶ μὴ κατασυντρίβωνται τὰ πλοῖα κατὰ τὴν εἰσόδον τοῦ λιμένος τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅστις ἦτο λίαν ἐπικίνδυνος ἕνεκα τῶν σκοπέλων καὶ τῶν ὑφάλων.

Ὁ πύργος, ἐφ' οὗ ἦτο ὁ Φάρος, κάλλιστον ἔργον ἀπάντων κατὰ Στράβωνα, ἦτο ἐκ λίθου λευκοῦ, ὑψηλότετος καὶ τριώροφος. Ὁ πρῶτος ὀρόφος ἦτο τετράγωνος καὶ εὐρύτατος, διότι ἐκάστη τῶν πλευρῶν εἶχε ὑπὲρ τοὺς 50 πῆχας πλάτος· ὁ δευτέρος ἦτο ὀκτάγωνος καὶ στενωτέρος καὶ ὁ τρίτος στρογγύλος καὶ ἐτι στενωτέρος. Τὸ ὅλον ὕψος τοῦ Πύργου ἦτο 450 πηχ. ἢ 750 ποδῶν. Ἐνεκα τοῦ μεγάλου ὕψους αὐτοῦ τὸ φῶς διεκρίνετο ἀπὸ 300 σταδίων ἢ 40